

Čís. 12518.

Z povšechného ustanovení soudního smíru, že se »kupitel zavazuje veškeré poplatky z předání statků nésti« nelze s určitostí seznati, zda se kupitel zavázal zapraviti poplatky přímo úřadu, či vymáhajícímu věřiteli. Nestací, že si lze ustanovení času, kdy má být závazek splněn, domysleti z obsahu smíru. Nebyla-li doba dlužného plnění smírem v ú b e c stanovena, nelze ani způsobem uvedeným v druhém odstavci § 7 ex. ř. prokázati, že lhůta splatnosti uplynula.

Pro kolky na dovolací rekurs platí položka 1 c/1 vyhlášky min. financí čís. 151/1931 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1933, R I 255/33.)

Vymáhající věřitel, byv právoplatně odsouzen vydati dlužníku statky, uzavřel dne 29. prosince 1924 s dlužníkem soudní smír, jímž se dlužník zavázal, že zaplatí veškeré poplatky z převodu obou statků. Když pak vymáhajícímu věřiteli byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí ve výši 466.826.05 Kč, navrhl vymáhající věřitel proti dlužníku k vydobytí vykonatelné pohledávky zemského inspektorátu pro zemské dávky v Praze 466.826 Kč 05 h do zaplacení ve prospěch tohoto zemského inspektorátu pro zemské dávky v Praze povolení exekuce zabavením pohledávky, která přísluší povinné straně za podlužníkem »Společný cukrovar v D.« jako nedoplatek ceny tržové dle smlouvy tržové ze dne 16. listopadu 1924 ve výši 785.000 Kč. S o u d p r v é s t o l i c e exekuční návrh zamítl, r e k u r s n í s o u d exekuci povolil. D ů v o d y: Byly splněny všechny předpoklady předpisu § 7 ex. ř. a prvý soud zamítl exekuční návrh neprávem s poukazem na toto ustanovení. Smírem uzavřeným před prvním soudem dne 29. prosince 1924 zavázala se povinná strana, že zaplatí veškeré poplatky z převodu obou statků, k jichž vydání povinné straně byla vymáhající strana odsouzena. Platebním rozkazem zemského inspektorátu pro zemské dávky v Praze ze dne 25. září 1931 byla vymáhající straně z převodů statků na povinnou stranu vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí ve výši 466.826.05 Kč. Přípisem zemského inspektorátu pro zemské dávky v Praze ze dne 21. září 1932 bylo vymáhající straně sděleno, že žádosti vymáhající strany o sečkání s placením zemské dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí až do vyřízení stížnosti nebylo vyhověno. Je pravda, že z exekučního titulu soudního smíru nelze seznati číselnou výši plnění převzatého povinnou stranou a splatnost tohoto plnění; v tom směru byl však exekuční titul doplněn předloženými veřejnými listinami, z nichž vyplývá i číselná výše závazku povinné strany i jeho splatnost, takže požadavkům § 7 ex. ř. bylo plně vyhověno. An stížnosti nebyl přiznán odkládací účinek, nastala pro vymáhající stranu povinnost, dávku zapraviti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Odstavec V smíru, jehož se dovolával vymáhající věřitel, není dostatečným exekučním titulem. Z jeho povšechného znění »žalobkyně se zavazuje veškeré poplatky z předání obou statků nésti« — nikoliv zaplatiti, jak uvedeno v návrhu a jak předpokládá též rekursní soud —

nelze s určitostí poznati, zda žalobkyně se zavázala zaplatiti poplatky přímo úřadu, jak předpokládá rozhodnutí čís. 2553 sb. n. s., či vymahajícím věřiteli, a není v něm též zmínky o platebním rozkaze, kterým budou poplatky vyměřeny. Avšak nehledíc k tomu, schází ve smíru ustanovení času, kdy má býti závazek splněn, jak výslovně vyžaduje § 7 (1). Nestačí, že si čas ten lze snad domysleti z obsahu smíru (srovnej rozh. čís. 4808, 6302 sb. n. s.). Nebyla-li doba dlužného plnění smírem vůbec stanovena, nelze ani způsobem v druhém odstavci § 7 ex. ř. uvedeným prokázati, že lhůta splatnosti uplynula. (Srovnej rozh. čís. 6302 sb. n. s.). Správně proto první soud zamítl návrh na povolení exekuce, a bylo proto změnou usnesení rekursního soudu obnoviti jeho rozhodnutí.

Výrok o útratách dovolacího rekursu je odůvodněn předpisy §§ 41, 50 c. ř. s. a § 78 ex. ř., při čemž za kolky přiřknuto bylo pouze 250 Kč podle zákona čís. 120/31 sb. z. a nař. a vyhlášky ministerstva financí čís. 151/31 sb. z. a n. (pol. 1 c) 1), neboť není tam rozeznáváno mezi rekursy proti usnesením soudů první stolice a rekursy proti usnesením soudů stolice druhé (dovolacími rekursy) a sazba uvedená pod pol. 1., C., 3., platí výslovně jen pro dovolací spisy (revise §§ 502 a násl. c. ř. s.).

Čís. 12519.

V řízení o svolení k výpovědi jest vyloučena obnova řízení.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1933, R I 262/33.)

Návrh, by bylo obnoveno řízení o svolení k výpovědi s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, opravil však usnesení prvního soudu v ten rozum, že se návrh na obnovu řízení odmítá.

D ů v o d y:

Rekurentka se domáhá podle § 49 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. obnovy řízení o svolení k výpovědi z bytu, jež skončilo svolením k výpovědi dané rekurentce. Než obnova tohoto řízení není po zákonu přípustná, ježto ustanovení § 49 zákona čís. 100/1931 nelze vztahovati na řízení o svolení k výpovědi podle zákonů o ochraně nájemců. Zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n., jehož platnost byla s určitými změnami, jež však na souzený případ se nevztahují, prodloužena do dneška, připouští do usnešení, jímž bylo rozhodnuto o svolení k výpovědi, jako opravný prostředek jen rekurs a výslovně vylučuje jiný opravný prostředek (§ 4 odst. (5) tohoto zákona). Ustanovení toto zůstalo zachováno v platnosti podle odstavce (2) § 1 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. Tím vyloučena jest v řízení o svolení k výpovědi obnova řízení, neboť tuto jest považovati podle zákona čís. 100/1931 rovněž za opravný prostředek, jak jde z toho, že jeho § 49, jednající o obnově, zařaden jest do oddělení pátého nadepsa-